

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7477/2562

พนักงานอัยการจังหวัดกันทรลักษ์โจทก์ เด็กชาย ว. โดยนาง ส. ผู้แทนเฉพาะคดี กับพวกโจทก์ร่วม นาย ป. จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283
ทวิ, ป.อ. มาตรา 285/1, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 321/1, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ.
มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยเป็นเพียงครูอัตราจ้าง แต่ก็มีฐานะเป็นครูมีหน้าที่อบรมและสอนนักเรียน จำเลยสอน
วิชาการงานอาชีพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 และสอนโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งเรียนอยู่ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 นอกจากนี้จำเลยยังเป็นครูซึ่งมีหน้าที่ฝึกสอนและดูแลโจทก์ร่วมที่ 1 และ
นักเรียนที่ไปแข่งขันประดิษฐ์คอมพิวเตอร์อีกด้วย จำเลยจึงมีหน้าที่อบรมสั่งสอนว่ากล่าวตักเตือนโจทก์
ร่วมที่ 1 และนักเรียนทุกคนที่จำเลยสอนให้อยู่ในระเบียบของทางราชการ โจทก์ร่วมที่ 1 จึงเป็น
ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลยตามความหมายของ ป.อ. มาตรา 285

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 285,
285/1, 317, 321/1 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาผู้เสียหายที่ 1 โดยนาง ส. ผู้แทนเฉพาะ
คดี และผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1
ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 เรียกผู้เสียหายที่ 2 ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 และโจทก์ร่วมทั้งสองยื่นคำร้องขอให้จำเลย
ชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมทั้งสองคนละ 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5
ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้
กระทำความผิด จึงไม่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า
จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคแรก (เดิม)
ประกอบมาตรา 285, 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็น
ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อ
การอนาจาร รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี เป็นจำคุก 10 ปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี
ไปเพื่อการอนาจารและฐานกระทำความผิดต่อเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็น
ความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความผิดต่อเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็น
กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 3 กระทง จำคุกกระทง
ละ 7 ปี เป็นจำคุก 21 ปี ฐานกระทำความผิดอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ใน
ความดูแล จำคุก 1 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 32 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์
ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 100,000 บาท แก่โจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ
ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมใน
ชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์
ร่วมที่ 1 ขณะเกิดเหตุอายุ 11 ปีเศษ อยู่ในความดูแลของนาง ส. โจทก์ร่วมที่ 2 ซึ่งเป็นยาย และ

เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนจำเลยเป็นครูอัตราจ้าง สอนวิชาศิลปะ เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 โจทก์ร่วมที่ 2 แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในข้อหาพรากผู้เยาว์และ กระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 เหตุเกิดระหว่างเดือนกันยายน 2559 ถึงตุลาคม 2559 ชั้นสอบสวน จำเลยให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยกระหนาบ 5 ปี และความผิด ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ศาลชั้นต้นลงโทษ จำคุกจำเลย 1 ปี 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น คดีทั้งสองฐานนี้จึง ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก จำเลยฎีกาว่าไม่ได้กระทำความผิด จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบท กฎหมายข้างต้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยสำหรับปัญหาข้อเท็จจริงในความผิดทั้งสอง ฐานดังกล่าว คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของ จำเลยเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารแก่ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลหรือไม่ เห็นว่า แม้จำเลยจะเป็น เพียงครูอัตราจ้าง แต่จำเลยก็มีฐานะเป็นครูมีหน้าที่อบรมและสอนนักเรียน ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยรับผิดชอบสอนวิชาการงานอาชีพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 และสอนโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วย นอกจากนี้จำเลยยังเป็นครูซึ่งมีหน้าที่ฝึกสอนและดูแล โจทก์ร่วมที่ 1 และนักเรียนที่ไปแข่งขันประดิษฐ์คอมพิวเตอร์อีกด้วย ดังนั้นจำเลยจึงมีหน้าที่อบรมสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนโจทก์ร่วมที่ 1 และนักเรียนทุกคนที่จำเลยสอนให้อยู่ในระเบียบของทางราชการ ฐานะของโจทก์ร่วมที่ 1 จึงเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลยตามความหมายของ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 จำเลยย่อมมีความผิดฐานการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่ เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ฎีกาของจำเลย ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ออกใช้บังคับ โดยมาตรา 5 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน และมาตรา 3 ให้เพิ่มความใน มาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญาเป็น "(18) "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนอง ความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น" กรณีเป็นเรื่องกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังกำหนดองค์ประกอบความผิดฐาน กระทำชำเราว่า ต้องเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปาก ของผู้ถูกระทำจึงจะเข้าเกณฑ์เป็นความผิดอันเป็นการปรับปรุงนิยามคำว่า "กระทำชำเรา" ให้ ชัดเจนและสอดคล้องกับลักษณะการกระทำชำเราทางธรรมชาติ และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน โดยวรรคสี่บัญญัติว่า "ถ้าการ กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่ อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศหรือทวารหนักของเด็กนั้น ผู้กระทำต้องระวางโทษ..." ดังนั้นเมื่อคดี ได้ความว่า การกระทำของจำเลยที่ใช้ปากของจำเลยอมอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 1 และใช้ ทวารหนักของจำเลยให้โจทก์ร่วมที่ 1 สอดใส่อวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 1 เข้าไป โดยไม่ได้ใช้ อวัยวะเพศของจำเลยล่วงล้ำทวารหนัก หรือช่องปากของโจทก์ร่วมที่ 1 จึงไม่เป็นการกระทำชำเรา เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม อีกต่อไป แต่ การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศโดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมิใช่ อวัยวะเพศล่วงล้ำโจทก์ร่วมที่ 1 อันเป็นการล่วงล้ำอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมที่ 1 เป็นความผิดฐาน

กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยการล่วงล้ำตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสี่และวรรคห้า (ที่แก้ไขใหม่) อย่างไรก็ตามความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคห้า (ที่แก้ไขใหม่) มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิตเท่ากันกับความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม (เดิม) ระวางโทษตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่จึงไม่เป็นคุณแก่จำเลย ต้องลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะจำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคห้า (ที่แก้ไขใหม่) โดยให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม (เดิม) นอกจากนี้ที่แก้และโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมบูรณ์ วัฒนพรมงคล · ประสิทธิ์ เจริญถาวรโกคา · นันทวัน เจริญชาศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7477/2562>